

กศล

รณนุณ อนุทินภา สร้างกุศลกำลังสาม

ผู้บริจาค/ผู้ให้
ได้บุญกุศลจากการให้

ช่วยโลก ด้วยการ
ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า

ผู้ซื้อ ได้นำของไปใช้ประโยชน์
ในราคาที่ประหยัด

แก้ไขปัญหาสังคม สร้างเยาวชนตัวอย่าง
ทั้งเก่งและทั้งดี

ร้านกุศลกำลังสาม จำหน่ายสินค้าที่ได้รับบริจาคมา เพื่อนำรายได้ทั้งหมด
โดยไม่มีการหักค่าใช้จ่าย สนับสนุนการศึกษาบุตรปัญญา

เวลาเปิด ๑๐.๐๐ - ๑๔.๐๐ น. จันทร์ - ศุกร์ และทุกเสาร์ที่สองของเดือน
อาคารชาญอิสสระทาวเวอร์ II ชั้นสอง ถนนเพชรบุรีตัดใหม่

ระดมบุญ

หนุนปัญญา

สร้างกุศลกำลังสาม

สารบัญ

- ถาม ตอบ เรื่องร้านกุศลกำลังสาม ๓
- ฝึจิตดี พระธรรมเทศนา โดยพระอาจารย์ชยสาโร ภิกขุ
ในงานเปิดร้านกุศลกำลังสาม ๙
- บทสัมภาษณ์เรื่องร้านกุศลกำลังสาม
นิตยสารสกุลไทย ฉบับที่ ๓๐๓๙ รายสัปดาห์ ๒๑
- มุลนิธิปัญญาประทีป ๒๗

ถาม ตอบ

เรื่องร้านกุศลกำลังสาม

Q: ร้านกุศลกำลังสามคือร้านอะไร

A: เป็นร้านที่จำหน่ายของใช้มือสองสภาพดีและของใหม่ราคา
ย่อมเยาทุกชนิด ที่ได้รับบริจาคมาจากผู้มีจิตศรัทธาที่ต้องการ
จะทำบุญสนับสนุนการศึกษาพุทธปัญญา

Q: ความหมายของชื่อร้านกุศลกำลังสามคืออะไร

A: กุศลที่ ๑ ผู้ให้ จะได้บุญกุศลจากการสละของๆ ตนเพื่อ
ประโยชน์แก่ผู้อื่น เป็นการกำจัดความตระหนี่ เกิดความอímอก
อímใจด้วยการให้และตามมาด้วยบ้านที่โล่งเบาหายรก

กุศลที่ ๒ ผู้ซื้อ จะมีความสุขที่ได้ของซึ่งมีสภาพดีๆ ไปใช้ต่อ
ให้เกิดประโยชน์ในราคาประหยัด

กุศลที่ ๓ สังคมและโลก จะได้ประโยชน์จากการพัฒนาการ
ศึกษาวิถีพุทธปัญญา โดยใช้ทุนทรัพย์ที่เกิดจากทั้งผู้ให้และ
ผู้ซื้อ เพื่อพัฒนาคนรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพและคุณธรรมอย่างไร
ปัญหา โดยอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นสุข และเป็นการใช้
ทรัพยากรของโลกซึ่งมีอยู่จำกัด ให้คุ้มค่าได้ประโยชน์สูงสุด

Q: รายได้ที่เกิดขึ้นนำไปใช้อย่างไร

A: รายได้จากการขายสินค้าทั้งหมดนำไปบริจาคให้แก่โรงเรียน ropyuapratip เพื่อใช้ในการก่อสร้างอาคารเพื่อการศึกษาโดย ไม่มีการหักค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

Q: โรงเรียนopyuapratipแตกต่างจากโรงเรียนทั่วๆ ไปอย่างไร

A: โรงเรียนopyuapratipมีเป้าหมายในการพัฒนาให้เป็นโรงเรียน ต้นแบบการศึกษาพุทธopyuapratip ภายใต้การดำเนินงานของมูลนิธิ ropyuapratip ซึ่งเป็นมูลนิธิที่ไม่แสวงหาผลกำไร เป็นโรงเรียน ประจำสหศึกษาระดับมัธยม ตั้งอยู่ที่อำเภอปากช่อง จังหวัด นครราชสีมา

Q: การศึกษาพุทธopyuapratipคืออะไร

A: การศึกษาพุทธopyuapratip คือ การนำหลักการสอนในทางพระพุทธ ศาสนามาใช้กับระบบการศึกษาปัจจุบัน เช่น หลักการคิด การ วิเคราะห์เหตุปัจจัย รู้จักตั้งคำถามหาคำตอบในการเรียนรู้ชีวิต และวิชาการทุกแขนง เพื่อสร้างเยาวชนที่เฉลียวฉลาด และ นำหลักคำสอนของพระพุทธองค์มาปฏิบัติในการดำเนินชีวิต เพื่อพัฒนาเยาวชนตัวอย่างรุ่นใหม่ที่ตั้งเก่ง ทั้งดี มีสติปัญญา และมีความสุข ซึ่งเชื่อแน่ว่าจะเป็นพื้นฐานเพื่อแก้ไขปัญหา สังคมในระยะยาว

Q: สามารถบริจาคสิ่งของได้ที่ไหนบ้าง

A: ท่านสามารถบริจาคสิ่งของได้ที่

- โรงเรียนทอสี
- บริษัท ชาญอิสสระ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)
- ร้านกุศลกำลังสาม
(ดูรายละเอียดปกหลัง)

Q: สิ่งของที่จะนำมาบริจาคเป็นของประเภทใดบ้าง

A: ทุกประเภท จะเป็นอะไรก็ได้ที่ใหม่ ยังไม่ได้ใช้ เก่าเก็บ หรือของที่ใช้แล้ว แต่ยังมีสภาพดี ไม่ชำรุด ใช้งานได้และสะอาด เช่น

เครื่องแต่งกาย เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เข็มขัด หมวก
ผ้าพันคอ แว่นตา

เครื่องประดับกาย กำไล สายสร้อย แหวน ตุ้มหู ที่ติดเสื้อ
เครื่องประดับผม

เครื่องครัว จาน ชาม ช้อนส้อม ถ้วยแก้ว ผ้ารองจาน
ที่รองแก้ว หม้อ ไห กระทะ ถาด ที่ใส่เกลือ พริกไทย
เครื่องครัวต่างๆ เป็นต้น

ของใช้ในบ้านอื่นๆ ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ผ้าห่ม หมอนอิง
โคมไฟ แจกัน ปลั๊กไฟ สายไฟ กระจก รม กระจ่าง กระจบุง
ตะกร้า กรอบรูป

เฟอร์นิเจอร์ โต๊ะ เก้าอี้ โซฟา สตูล ชั้นหนังสือ ชั้นวางของ

เครื่องประดับบ้าน รูปภาพ รูปปั้นตุ๊กตา แจกัน
ของเด็ก เสื้อผ้า รองเท้า เปล ของเล่น ตุ๊กตา รถเข็น
รถจักรยานถีบ Playpen แก้อัปเดตในรถ ขวดนม มุ้ง เครื่อง
นึ่งขวดนม
เครื่องใช้ไฟฟ้า ที่เป่าผม เต้าไฟฟ้า เตารีด เครื่องเสียง
โทรทัศน์ วิทยุ
เครื่องเขียน เครื่องดนตรี เครื่องใช้สำนักงาน

Q: สามารถจะบริจาคทรัพย์สินแทนสิ่งของได้ไหม

A: ท่านสามารถบริจาคทรัพย์สินเพื่อช่วยพัฒนาโรงเรียนปัญญา
ประทีปได้โดยตรงที่

- โรงเรียนปัญญาประทีป
- โรงเรียนทอสี
- ร้านกุศลกำลังสาม
- หรือโอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ “โรงเรียนปัญญาประทีป”

ธนาคารกสิกรไทย สาขาสุขุมวิท ๗๑

เลขที่บัญชี ๙๗๑-๒-๐๘๔๑๐-๐

(ดูรายละเอียดปกหลัง)

พีเจ๓๓^๑

โดย พระอาจารย์ชยสาโร ภิกขุ

หลายปีมาแล้วตอนอาตมายังอยู่ที่วัดป่านานาชาติที่อุบล จำได้ว่ามีชาวตะวันตกมาพักปฏิบัติธรรมที่วัดของอนุญาตตามออกไปบิณฑบาตตอนเช้า และมีพระซึ่งเคยเป็นอดีตผู้ใหญ่บ้าน แล้วมาบวชชั่วคราวเดินตามอาตมาอีกรูปหนึ่ง พอออกจากเขตวัดเดินผ่านทุ่งนา ชาวตะวันตกคนนี้เห็นข้าวในนาก็ตื่นเต้นถ่ายรูปลใหญ่ พอเห็นควายเดินอยู่ในทุ่งก็อุทานออกมาด้วยความอัศจรรย์ใจตื่นเต้นรีบถ่ายรูป พระที่เป็นชาวบ้านถือเป็นเรื่องขบขันมาก ไม่เคยนึกว่าจะมีใครสนใจถ่ายรูปข้าวในทุ่งนา ถ่ายรูปควายเพราะเป็นสิ่งที่เขาเห็นทุกวัน นึกว่าชาวตะวันตกคนนี้เป็นคนแปลกมาก

ต่อมาอาตมามีโอกาสเดินทางไปอังกฤษกับทายกของวัดซึ่งเป็นคนบ้านปทุมหวาน ชื่อพ่อพร เขาเป็นชาวบ้านอายุจะ ๖๐ เพิ่งจะได้ไปเมืองนอกเป็นครั้งแรก วันหนึ่งโยมพ่อโยมแม่จะไปซื้อของที่ร้าน Tesco เลยตามกันไป อยากให้พ่อพรเห็นซูเปอร์มาร์เก็ตของฝรั่ง ซึ่ง ๒๐ กว่าปีก่อนเมืองไทยยังไม่มี อาตมาพาไปดูเครื่อง

^๑ บทเทศนา ในวันเปิดร้านกุศลกำลังสาม ณ อาคารชาฎุอิสสระทาวเวอร์ II ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕

กระป๋องที่ตั้งเป็นแถวหลายแถว “พ่อพร นี่คืออะไรรู้ไหม” “ไม่รู้ครับ” “นี่คืออาหารสุนัข อาหารแมว” เขาหัวเราะชอบใจใหญ่ เขาคิดว่า อาตมาพูดเล่น มันจะเป็นไปได้อย่างไร ไปซูปเปอร์มาร์เก็ตเพื่อไปซื้ออาหารให้สุนัขให้แมวเป็นเรื่องตลก

ที่เล่าเรื่องนี้ก็เป็นข้อธรรมะง่ายๆ ไม่ใช่เรื่องยากอะไร จะสังเกตได้ว่า สิ่งที่คุณเคยที่เราเห็นทุกวันสัมผัสทุกวัน เราก็มองเฉยๆ ถึงเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ เราก็มองเฉยๆ สิ่งไม่ดีไม่มีประโยชน์เลย เราก็มองเฉยๆ เพราะไม่เคยหยุดคิดพิจารณา เพราะถือว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมชีวิตเท่านั้นเอง

สำหรับคนบ้านนอกที่อุปถัมภ์ นาข้าว กล้วย ฝรั่ง เป็นสิ่งแวดล้อมที่เป็นเรื่องธรรมดา เห็นคนอื่นตื่นตื้น ก็เห็นว่าเป็นเรื่องตลก คนอังกฤษเห็นคนไทยตื่นตื้นเรื่องอาหารแมวอาหารสุนัข คงรู้สึกแปลกเหมือนกัน เพราะสำหรับเขาก็เป็นเรื่องธรรมดา คนเราจึงมีสัญชาตญาณอย่างหนึ่งที่จะทำสิ่งที่เจอที่พบเห็นทุกวันให้เป็นเรื่องธรรมดา ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็คงจะอยู่ลำบากเหมือนกัน ต้องตื่นตื้นกับสิ่งนั้นตื่นตื้นกับสิ่งนี้อยู่ทุกวัน เหนื่อย สมองรับไม่ไหว จึงต้องสร้างความรู้สึกธรรมดาๆ เฉยๆ เอาไว้ อาจจะเป็นการป้องกันสุขภาพจิตก็ว่าได้

แต่ทางด้านศาสนา เราคงรับไม่ได้ เพราะถ้าเราเฉยๆ หรือไม่หยุด ไม่ทบทวน ไม่พิจารณาหลักของศาสนาของเรา หนึ่ง เราก็คงไม่ได้รับประโยชน์จากศาสนาเท่าที่ควร และ สอง ในเมื่อเราเป็นผู้รับพระศาสนาซึ่งเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ เราย่อมมีหน้าที่

ดูแลรักษาและถ่ายทอดให้กับลูกหลานของเราต่อไป

พระพุทธศาสนาไม่ได้อยู่ที่ไหน ไม่ได้อยู่ที่วัดวาอาราม
พุทธศาสนาอยู่ที่เราทุกคน เราทุกคนเป็นเจ้าของศาสนา สมัย
ที่อาตมาอยู่ยุบล หลวงปู่เลี่ยมซึ่งเป็นพระผู้ใหญ่ที่รับตำแหน่ง
เจ้าอาวาสหลังจากหลวงพ่อชาอาพาธ แล้วยังเป็นเจ้าอาวาสจนถึง
ทุกวันนี้ ท่านจะขอบบรมพระภิกษุสามเณรว่า ที่นี้ทุกๆ ท่านเป็น
เจ้าอาวาส เป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบดูแล ไม่ใช่ว่าผมเป็นเจ้าอาวาส
องค์เดียว ทุกคนต้องเป็นเจ้าอาวาส ในทำนองเดียวกัน อาตมามี
ความเห็นว่ เราทุกคนต้องเป็นเจ้าของศาสนา ในการเป็นเจ้าของ
ศาสนา เราต้องสนใจศึกษา เพราะศาสนาพุทธไม่เหมือนศาสนา
อื่นๆ นับถือพุทธจะยากกว่า เพราะศาสนาอื่นๆ จะมีหลักคำสอน
สัก ๕ ประการ ๑๐ ประการที่เราต้องจำเอาไว้และต้องเชื่อมั่นใน
สิ่งเหล่านั้นว่าเป็นเข็มทิศชีวิต เป็นหลักชีวิต

แต่ทางพุทธศาสนาเราถือว่าความเชื่อจะเรียกว่าเป็นดาบ
สองคมก็ได้ ถ้าความเชื่อขาดปัญญาคอยถ่วงถ่วงคอยควบคุม
ก็จะกลายเป็นความมมงาย กลายเป็นความบ้าคลั่งได้ ทำให้เกิด
ความขัดแย้ง ทำให้เกิดการเบียดเบียนในหมู่มนุษย์ได้ ถ้าคนมีความ
เชื่อมั่นในลัทธิศาสนาของตนและเจอคนที่มีความเชื่อถ้อยอย่างมั่นคง
ในอีกศาสนาหนึ่งในอีกลัทธิหนึ่ง อาจจะมีปัญหาว่าควรจะทำที่
ต่อผู้ที่มีความเชื่อแตกต่างอย่างไร ควรจะให้เขาเปลี่ยนศาสนาใหม่
หรือควรจะทำอย่างไร

พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งการศึกษา ถือว่าความเชื่อ

เหมือนกับเป็นเครื่องมือ หรือเป็นยาที่เราต้องใช้ในบางกรณีเท่านั้น ความเชื่อมีบทบาทหรือมีอานิสงส์ตรงที่ว่า ความเชื่อทำให้เรื่อง หลากหลายเรื่องที่สลับซับซ้อนง่ายขึ้นชัดขึ้น และความเชื่อนำไปสู่ ความเพียร นำไปสู่การปฏิบัติ ทำให้มีกำลังใจ นั่นเป็นข้อดีของมัน แต่ถ้าเราขาดสัมมาทิฐิ ขาดความเห็นที่ถูกต้อง ถึงจะมีความเชื่อ หรือมีศรัทธาที่มั่นคง ก็อาจทำให้เกิดความเสียหายได้ เช่น ถ้า เราเข้าใจผิดในเรื่องบุญ ไปหลงเข้าใจว่าบางสิ่งบางอย่างที่เป็นบาป เป็นกรรมแต่เราเชื่อผิดๆ ว่าเป็นบุญ เราก็สามารถทำบาปด้วยความภาคภูมิใจได้ ปลื้มใจว่าได้ทำบุญทุกวัน ทั้งๆ ที่สิ่งที่ทำกลับ เป็นบาปเป็นกรรม ในทางตรงข้าม บางสิ่งบางอย่างที่เป็นบุญเป็น กุศล แต่เราไปหลงเข้าใจผิดว่าเป็นบาป เป็นสิ่งที่ไม่ดีหรือเป็นสิ่งที่ ไม่ควรทำ เราจึงงดเว้นจากสิ่งนั้น ภาคภูมิใจว่าเป็นคนสำรวมเป็น คนระมัดระวังไม่ทำสิ่งนั้น ทั้งๆ ที่เป็นสิ่งที่ดีงาม

ที่พูดมาน่าจะเป็นหลักง่ายๆ ว่า ความเข้าใจที่ถูกต้องในหลัก ศาสนามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าเราต้องการความสุข แต่ แสวงหาความสุขผิดที่ ก็จะผิดหวังและจะเป็นทุกข์มาก ถ้าสิ่งที่ควร จะละควรจะงดเว้น เรากลับเข้าไปคลุกคลีอย่างไม่ระมัดระวังตัว เพราะ เชื่อผิดๆ ว่าเป็นสิ่งที่ดี ก็เป็นอันตรายทั้งต่อตัวเองและคนอื่น

เรามาคุยเรื่องบุญเรื่องกุศลกัน เพราะว่าเป็นสิ่งที่เราต้อง ยอมรับด้วยความเสียใจว่า แม้แต่เรื่องหลักๆ เรื่องศีลธรรม เรื่องบุญ เรื่องกุศล เรื่องที่อยู่แวดล้อมตัวเรา แต่เราไม่ค่อยได้หยุดถาม ตัวเองว่า มันคืออะไรกันแน่ ศัพท์ที่เราเรียนทุกวันตั้งแต่เด็ก ทำบุญ

ทำงาน ต้องทำบุญ ชวนบริจาคอะไรๆ ที่เป็นบุญ คนดีก็อยากทำ แต่สิ่งที่ทำนั้นเป็นบุญจริงไหม ถ้าเราไม่รู้จักตัวบุญ เราก็มีแต่เชื่อคนอื่น แต่ถ้าเราได้ศึกษาและสามารถกำหนดว่าตัวบุญคืออะไร เราจะมีหลักตัดสินใจว่า สิ่งที่เขาชักชวนให้ทำบุญอย่างนั้นให้ทำบุญอย่างนี้ เป็นบุญจริงไหม ไม่ใช่เชื่อคนอื่นอย่างเดียว

เมื่อพูดถึงเรื่องบุญเรื่องกุศล อาตมาจะขออธิบายง่ายๆ ว่า บุญ คือ สิ่งที่ทำให้ชีวิตเราดีขึ้น สูงขึ้น ถ้าเราทำสิ่งใดพูดสิ่งใดคิดสิ่งใดที่ทำให้อำนาจของกิเลสสิ่งเศร้าหมองในจิตใจลดน้อยลง เช่น ความโลภ ความเห็นแก่ตัว ความตระหนี่ลดน้อยลง ความโกรธ ความโมโห ความอิจฉา พยาบาทลดน้อยลง การกระทำที่ขัดเกล่าให้อำนาจหรือพลังของสิ่งไม่ดีลดน้อยลง นั่นคือตัวบุญ เมื่อเราทำสิ่งที่ไม่ดีลดน้อยลง เรามักจะเกิดความรู้สึกปลาบปล้ำมีความสุข แต่เราต้องยอมรับว่า เราจะเอาความรู้สึกปลาบปล้ำเป็นตัวตัดสินอย่างเดียวไม่ได้ เพราะเราสามารถปลาบปล้ำในสิ่งที่ไม่เป็นบุญก็ได้ เนื่องจากความเชื่อผิดๆ อย่างที่ได้อธิบายเมื่อภีนี้ แต่ถ้ามันเป็นบุญแล้ว เราควรจะได้ความสุข ถ้าเราทำสิ่งใดที่ทำให้คุณธรรมต่างๆ เพิ่มขึ้นในจิตใจ เพิ่มขึ้นในชีวิต นั่นเป็นบุญ เช่น เราเจริญสติ ทำสมาธิภาวนา เป็นการเสริมสร้างสิ่งดีงามในชีวิต ก็เป็นบุญ บุญจึงเกิดขึ้นได้ด้วยการให้ ด้วยการรักษาศีล และด้วยการฝึกจิต

มาดูเรื่องกุศล บุญกับกุศลเหมือนกันไหม ต่างกันไหม บางทีตอบยากเหมือนกัน ให้ดูในกรณีของกุศลว่า รากศัพท์จะมีคำว่า กุ-สะ-ละ คำว่า “กุศล” มีรากเดียวกับคำว่า “โกศล” ซึ่งแปลว่า ฉลาด

กุศลจึงมีความหมายที่ออกไปทางปัญญามากกว่าบุญ พระผู้ใหญ่
บางท่านสอนว่า บุญเป็นสิ่งที่เมาได้ คือเมานบุญ แต่เราจะไม่เมากุศล
เพราะตัวกุศล เป็นตัวกันเมา กุศลเป็นตัวแก้เมา

หลวงปู่ชาท่านเปรียบเทียบอย่างนี้ว่า เมื่อชาวบ้านอยากจะ
เก็บเนื้อเก็บปลาไว้นานๆ ต้องใส่เกลือ ปลาสดเนื้อสดเก็บได้ไม่นาน
มันจะเน่าตามธรรมชาติ สิ่งที่กันเน่าคือเกลือ ท่านเทียบปลาหรือ
เนื้อเหมือนกับตัวบุญ กุศลเหมือนเกลือ กุศลจะรักษาตัวบุญไม่ให้
เกิดโทษ เพราะถ้าเราทำบุญแล้วเราปลานปล้มปีติ บางทีเราจะรุ่ม
กับมัน คือรุ่มบุญ บางทีก็เที่ยวไปเรียไรคนนั้นเรียไรคนนี้ เชื่อว่า
ตัวเองกำลังทำบุญ ต้องการให้คนอื่นทำบุญแต่ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้
จักความเหมาะสมไม่เหมาะสม ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคนอื่น
บางที่ใช้คำว่าบุญใช้คำว่าขอเชิญบริจาค คนที่ไม่ให้อาจรู้สึกไม่ดี
ซึ่งก็ไม่ค่อยจะถูกต้อง

กุศลจะเป็นตัวที่ให้เราได้ระมัดระวัง ให้ได้รู้ตัวว่ากำลังทำบุญ
เพื่ออะไร ในคัมภีร์บอกว่า พระอรหันต์หรือผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ท่านหลุดพ้นจากบุญและบาปคือไม่ต้องทำบุญแล้ว เพราะว่าจิตใจของ
ท่านอิมเต็มที่แล้ว ท่านถึงที่สุดแล้ว แต่กุศลยังมีอยู่ ท่านทำอะไรก็
ทำด้วยจิตใจที่เป็นกุศล เพราะจิตใจที่เป็นกุศลเป็นจิตที่มุ่งสู่ความ
สุขและประโยชน์ ในเมื่อความสุขและประโยชน์มีความหมายที่ค่อนข้าง
กว้างกำกวม เราต้องฉลาดและต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องว่า ความ
สุขที่แท้จริงคืออะไร ประโยชน์ที่แท้จริงของตัวเอง ของครอบครัว
ของชุมชน ของสังคมเป็นอย่างไร

ในภาษาไทยมีคำๆ หนึ่ง คือคำว่า “ผี” อาตมาเสียดายที่เราใช้คำว่า “ผี” ในความหมายที่ไม่ดี เป็นหนอง เป็นผี แต่ความหมายที่สองของ “ผี” นี้ดีมาก เหมือนกับคำว่า ฝีไม้ลายมือ หรือผีเท้าผีมือ เราจะใช้ในความหมายว่าความเก่งความสามารถ อาตมาพยายามหาศัพท์แปลคำว่า “กุศล” อาตมาก็ได้คำว่า “ผีจิตดี” เหมือนนักเล่นฟุตบอลเก่ง ก็เรียกว่า ผีเท้าดี หรือคนเล่นกีฬาที่ต้องใช้มือก็เรียกว่า ผีมือดี ทำอะไรที่เก่งๆ ที่ใช้มือ ก็เรียกว่า ผีมือดี เพราะฉะนั้นคนที่ผีจิตที่เป็นกุศล มีจิตที่ดี คือมี “ผีจิตดี” เป็นผู้ที่สามารถได้ความสุขได้ประโยชน์จากทุกๆ เหตุการณ์ทุกๆ สถานการณ์ สามารถสร้างความสุขสามารถสร้างประโยชน์ให้กับคนอื่นในทุกๆ เหตุการณ์

การกระทำของคนส่วนมากมักถูกจำกัดด้วยกิเลส บางที่เราทำบางสิ่งบางอย่างได้ แต่ถ้าต้องเสียผลประโยชน์ส่วนตัวก็จะหยุด หรือว่ากลัวคนจะไม่ชอบเรากลัวคนจะไม่รักเรา กลัวพลัดพรากจากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็ไม่กล้าทำ เพราะกิเลสเป็นเครื่องถ่วงการกระทำที่ดีงาม เราถูกกิเลสหลอกลวง มีการเข้าข้างตัวเองโดยใช้เหตุผลต่างๆ สนับสนุนกิเลส จนกระทั่งไม่เห็นกิเลสของตัวเอง กลับเชื่อว่าทำด้วยเหตุผล อย่างนี้เข้าขั้นอันตราย เพราะเป็นการข้ามพ้นจากการโกหกตัวเอง เข้าไปสู่ขั้นที่เชื่อข้อโกหกของตัวเอง เรียกว่าไม่โกหกเสียแล้ว เพราะเชื่อสิ่งที่พูดว่าจริง เราเคยสังเกตไหมว่า คนที่โกหกเป็นประจำ อยู่ไปอยู่มาเขาจะเชื่อสิ่งที่เขาโกหก จนสามารถบอกกับตัวเองได้ว่า ไม่มีการโกหกแล้ว เป็นการรักษาศีลอีกแบบหนึ่ง คือไม่ตั้งใจโกหก

เพราะเชื่อคำหลอกลวงในสมอง จนไม่รู้สึกรู้ว่าไม่ใช่ความจริง เป็น
สิ่งที่เราต้องระมัดระวังให้มาก

กุศลคือจิตใจที่สามารถรู้ตัว จิตใจที่มีสัจจะกับตัวเองและมี
สัจจะกับคนอื่น เป็นผู้รู้เท่าทันอารมณ์ภายในจิตใจ เมื่อมีจุดมุ่งมั่น
ในการสร้างความสุขและประโยชน์ตน สร้างความสุขและประโยชน์
คนอื่น จะมีฝึจิตดีในการดำเนินตามอุดมการณ์นั้น

ตอนเปิดงานมีการกล่าวถึงคำว่า พอเพียง เศรษฐกิจพอเพียง
อาตมาว่าคำนี้ยังมีปัญหาพอสมควร เพราะคนส่วนใหญ่พอฟังคำว่า
‘พอเพียง’ ก็จะรู้สึกว่ามันแห้งแล้งนิดหน่อย หรือว่าพอแค้ซัด เอา
พอไปได้ แต่มันไม่มีความรู้สึกถึงความสุขความเจริญ ถ้าจะให้คำ
ว่าพอเพียงนั้นชัดขึ้น เราต้องเติมคำว่า “แก่” พอเพียงแก่อะไร ใน
ทางพุทธศาสนาเราถือว่าพอเพียงแก่ความสุขและความเจริญของงาม
ของบุคคลชุมชนและสังคม ทำอย่างไรจึงจะพอเพียงที่จะได้ความสุข
และประโยชน์ที่ต้องการ โดยไม่ต้องมีสิ่งอื่นที่ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อหรือมี
โทษ บางสิ่งบางอย่างนี้เราเชื่อมั่นว่าดี เราแสวงหาสิ่งนั้น เชื่อว่าได้
สิ่งนั้นแล้วจะมีความสุข ในระหว่างการแสวงหานั้น ความรู้สึกต่อ
เพื่อนมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป

เคยสังเกตไหมว่าเวลาเราอยากได้อะไรซึ่งคนอื่นเขาอยากได้
ด้วย เราจะมองคนอื่นว่าเป็นคู่แข่ง ถ้าไม่เป็นคู่แข่งก็เป็นเหยื่อ จิตใจ
จะเครียดจากการต้องแสวงหา เพราะกลัวว่าอาจจะไม่ได้สิ่งที่อยากได้
หรือคนอื่นจะได้ก่อนเรา ในระหว่างการแสวงหา ผู้ที่ต้องการทางลัด
ก็ทำผิดศีล เอารัดเอาเปรียบคนอื่น หรือทำสิ่งที่ เป็นบาปเป็นกรรม

เราต่างเดาว่า เมื่อได้ความสุขที่คาดหวัง จะตอบปัญหาชีวิตทุกประการ จะเป็นตอนจบที่บริบูรณ์สวยงามของเรา แต่กลับกลายเป็นว่าไม่เหมือนที่คิด เพราะเมื่อความปลาบปล้ำในการได้สิ่งที่อยากได้ จบไปแล้วหรืออ่อนตัวลงไปแล้ว ความรู้สึกหิวโหย ความรู้สึกขาดอะไรสักอย่าง รู้สึกว่ายังไม่ใช่ ก็จะกลับมาเหมือนเดิม เราต้องไปหาของใหม่ อย่างนี้เรียกว่าไม่พอเพียง เพราะไม่เรียนรู้ธรรมชาติของจิตใจมนุษย์ ไม่รู้ว่าจิตใจและชีวิตของเราต้องการอะไร

สิ่งที่ค้นหาต้องการคงไม่มีที่จบสิ้น แต่สิ่งที่ชีวิตต้องการย่อมมีที่จบสิ้น เราต้องพยายามศึกษาว่า ชีวิตที่ดั่งงาม ชีวิตที่เบิกบาน ชีวิตที่น่าภูมิใจ มันจะอยู่ในลักษณะอย่างไร ต้องใช้สอยวัตถุและสิ่งแวดล้อมมากน้อยแค่ไหน ต้องอยู่ในระดับไหน ประเภทไหน รูปแบบไหน มันจึงจะพอดี มันจึงจะพอเพียงแก่ความต้องการอันแท้จริงของชีวิต ถ้าหากว่าเราวิ่งวนอยู่ตลอดเวลา ความคิดจะผิวเผินและความเข้าใจในเรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้น เราจึงต้องหาเวลาที่จะอยู่กับตัวเองที่จะเรียนรู้ที่จะพยายามกำหนดความต้องการอันแท้จริงของชีวิตเรา

เอาตมาเข้าใจว่าญาติโยมมีหน้าที่การงานมากมายธุระมาก แต่ก็ยังมีเวลาที่จะหยุดอยู่บ้าง ที่ไม่จำเป็นต้องคิดอยู่ตลอดเวลา สมมติว่าคนถือกระเป่าหนักๆ เข้ามาในตึกชาตุมุข มันหนักมาก เขาจะขึ้นลิฟท์ไปชั้น ๑๐ พอเข้าลิฟท์เขาก็วางกระเป่าลง เมื่อลิฟท์จอดชั้น ๑๐ เขาก็ยกกระเป่าเดินออกจากลิฟท์ไป อย่างนี้คือผู้มีปัญญา แต่ถ้าสมมติว่าคนเดินเข้ามาถือกระเป่าหนักๆ เหนื่อยมาก

เข้าไปในลิฟท์ ในขณะที่อยู่ในลิฟท์ก็ยังไม่ยกกระเป๋าอยู่ เดินออกมา ก็ยิ่งเมื่อยอยู่อย่างนั้น ถือว่าบัญญัติอ่อน อยู่ในลิฟท์จะแบกไว้ทำไม ไม่ถือไว้ก็ยังไปถึงที่หมายได้อยู่แล้ว

ชีวิตเราก็เหมือนกัน เวลาที่ต้องคิด ต้องใช้การคิดพิจารณา ต้องใช้สมองนี่ก็มี แต่มีหลายเวลาหลายช่วงสั้นๆ ที่ไม่ต้องคิด ไม่ต้องกังวล ไม่ต้องวางแผน ไม่ต้องทำอะไร ซึ่งถ้าเราเป็นผู้มีฝีมือดี เราก็จะวางเหมือนกับวางกระเป๋า กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว กลับมา อยู่กับปัจจุบัน คุณมหายใจเข้าลมหายใจออก สร้างความสดชื่น แล้วก็หยิบกระเป๋าทำงานต่อ

ฉะนั้น แม้ในชีวิตที่ยุ่งเหยิง ชีวิตที่ต้องทำงานหนัก ก็ยังมีเวลาสั้นๆ ช่วง ๒ นาที ๓ นาที ๕ นาที ที่เราต้องฝึกปล่อยวาง วางความคิดเรื่องอดีตเรื่องอนาคต วางความจำ วางจินตนาการต่างๆ ให้มาอยู่กับตัวเอง เราจะได้เรียนรู้ว่า ชีวิตของเราเป็นอย่างไร ตอนนีเรากำลังอยู่ในสภาพอย่างไร เราจะได้หลักในการบริหารจัดการ หลักในการฝึกให้จิตใจของเราเป็นบุญเป็นกุศลทั้งวัน ตอนเย็นกลับไปที่บ้าน มีเวลานั่งสมาธิ จะสงบได้เร็ว เพราะในชีวิตประจำวัน ไม่ค่อยได้สะสมความตึงเครียดวุ่นวาย ไม่ใช่วุ่นกับงานจนกระทั่ง กลับถึงบ้านแล้วมีแต่อยากนอน มีแต่อยากดูทีวีอย่างเดียว ถ้าเรามีฝีมือดี จิตใจเป็นกุศล กลับถึงบ้านก็ยังมีกำลังใจอยู่

ชีวิตเราจะเป็นบุญเป็นกุศลก็ด้วยปัญญา ด้วยการรู้จักบริหารเวลา และด้วยการสังเกต พุทธศาสนาไม่ได้สอนว่าต้องเป็นอย่างนี้ ห้ามเป็นอย่างนั้น แต่ท่านชวนให้เราดู ชวนให้เราศึกษา เช่น สังเกต

ความรู้สึกว่า เมื่อเรามีสิ่งของต่างๆ ที่ไม่จำเป็นหรือสิ่งที่ไม่ได้ใช้อีกต่อไป เรารู้จักให้ เราแบ่งปัน เราสละ เราทำบุญ เมื่อเราให้เพื่อประโยชน์คนอื่น เรารู้สึกอย่างไรบ้าง มีความสุขใช่ไหม เรามีความสุขที่ยั่งยืน การทำความดีโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ระลึกถึงเมื่อไหร่ ถึงแม้ว่าเวลาผ่านไปปี สองปี ห้าปี สิบปี เราก็ยังมีความสุข มีความภาคภูมิใจจากการทำสิ่งที่ดีงาม

ในวันนี้เรามีโอกาสเปิดร้านกุศลกำลังสาม เพื่อพวกเราจะได้มีโอกาสสร้างความสุขกับตัวเอง ด้วยการให้ ด้วยการลดความตระหนี่ ด้วยการส่งเสริมทั้งความประหยัด ความรู้จักพอดีของตัวเอง ด้วย และเพื่อเป็นการสร้างประโยชน์กับผู้อื่นและเพื่อสนับสนุนการศึกษาพุทธปัญญา ซึ่งเราเชื่อว่าน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่ง น่าจะเป็นส่วนหนึ่งในการทำให้สังคมไทยในอนาคตดีกว่านี้

วันนี้あたมาก็ขออนุโมทนาทุกๆ คนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง มีโอกาสสนับสนุนร้านกุศลกำลังสามทั้งในปัจจุบันและอนาคต ขอให้ทุกคนอยู่ด้วยความสุขความเจริญทั้งทางโลกทางธรรมตลอดกาล นานเทอญ

ที่มา: นิตยสารสกุลไทย ฉบับที่ ๓๐๓๘

รวมพลังบุญจากขอมือสอง สู่การพัฒนาการศึกษาบุตรปัญญา

ปีใหม่แล้ว บางทีอาจได้เวลาอำลาข้าวของเครื่องใช้เก่าเก็บ
ในบ้านที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ ด้วยการนำไปบริจาคเพื่อเป็นประโยชน์แก่
ผู้อื่นที่ร้าน “กุศลกำลังสาม” ร้านจำหน่ายสินค้ามือสองที่มีแนวคิด
ดี ๆ ในการรับบริจาคไม่ว่าจะเป็นของใหม่หรือของมือสองเพื่อนำไป
ต่อยอดด้านการศึกษาแนวพุทธ ที่จะช่วยสร้างบุคลากรคุณภาพให้
แก่สังคมต่อไป

ร้านกุศลกำลังสาม เกิดจากความคิด “น้องเสนอ-พี่สนอง” ของ **ศรีวรา อีสสระ** (คุณจุง) ประธานกรรมการบริษัท ชาญ อีสสระ ดีเวล็อปเมนท์ จำกัด (มหาชน) และ **บุปผาสวัสดิ์ รัชชดาตะนันท์** (ครูอ้อน) ผู้อำนวยการโรงเรียนทอสี ทั้งสองท่านเป็นผู้ที่มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา และมีความเชื่อมั่นในเรื่องการศึกษาแนวพุทธมาเนิ่นนานแล้ว ดังจะเห็นได้จากความสำเร็จของโรงเรียนทอสี ซึ่งเป็นโรงเรียนวิถีพุทธที่ได้รับการยอมรับอย่างมาก จนกระทั่งต่อมาได้ขยายไปสู่โรงเรียนปัญญาประทีป ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำสหศึกษาในระดับมัธยม ร้าน “กุศลกำลังสาม” จึงเป็น “ผล” ที่มาแต่เหตุดังต่อไปนี้

บุปผาสวัสดิ์ : ดิฉันทำเรื่องการศึกษาพุทธปัญญาที่โรงเรียนทอสีมานาน ซึ่งตอนนี้ก็ไปได้ด้วยดีแล้ว คุณแม่ (คุณยายทอสี สวัสดิ์-ชูโต) เห็นความเติบโตที่โรงเรียนทอสี ก็รู้สึกเสียดายที่เราทำได้แค่ระดับประถมศึกษาเท่านั้น มันควรมีการต่อยอดไปถึงระดับมัธยม คุณแม่ก็เลยยกที่ดิน ๘๒ ไร่เศษที่ปากช่องให้สร้างโรงเรียนประจำระดับมัธยม ซึ่งการทำตรงนี้เราทำในลักษณะของมูลนิธิ ดิฉันคิดว่าการทำการศึกษาที่ดีควรเป็นเรื่องที่สังคมต้องช่วยกันสนับสนุน ถ้าจะมัวรอรัฐบาลก็คงต้องใช้เวลา แต่การจะสร้างโรงเรียนที่ดีสักโรงเรียนต้องใช้เงินทุนมาก คุณแม่ก็สนับสนุนมามากแล้ว เราจึงจำเป็นต้องระดมทุนเพื่อมาสร้างโรงเรียนให้สมบูรณ์ ก็ได้พยายามติดต่อผู้มีจิตศรัทธาและองค์กรต่างๆ แต่คนส่วนมากมักพอใจที่จะทำบุญให้ศาสนามากกว่าจะทำบุญให้โรงเรียน แม้จะเป็นโรงเรียนวิถีพุทธปัญญาก็ตาม

ศรียรา : คุณแม่อยากให้ทำโรงเรียนมัธยม เราก็มองว่าเป็นเรื่องใหญ่ เราจึงได้ปรึกษาท่านชยสาโรซึ่งเป็นองค์ประธานที่ปรึกษาเรื่องการศึกษาแนวพุทธปัญญา ท่านก็เห็นดีด้วย เพราะที่ผ่านมาโรงเรียนทอสีได้พิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า เด็กที่ได้รับการศึกษาด้วยวิถีพุทธปัญญา เขารู้จักเอาแนวคิด เหตุผล เหตุปัจจัยมาใช้ในการเรียน ไม่ใช่ท่องจำอย่างเดียว เด็กรู้จักสังเกตวิเคราะห์และเด็กก็รู้จักเรื่องคุณธรรม วันพระก็จะถือศีล ๕ ฟังเทศน์ จากผลสอบโอเน็ตชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั่วประเทศ นักเรียนโรงเรียนทอสีติดอันดับท็อปจนผู้ที่ไม่รู้จักพากันประหลาดใจ เด็กโรงเรียนทอสีชั้น ป.๖ ได้รับการยอมรับอย่างมาก นั่นคือการพิสูจน์แล้วว่าแนวทางการศึกษานี้ได้ผลดีจริง จึงควรต่อยอดในระดับมัธยม ท่านชยสาโรได้ให้คำปรึกษาว่า โรงเรียนน่าจะเป็นขององค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร ไม่อยากให้โรงเรียนเป็นของใครคนใดคนหนึ่ง เพื่อที่ว่าจะได้เป็นโรงเรียนต้นแบบ ทุกคนจะได้มาใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ และผู้คนจะวางใจได้ว่า นี่เป็นโรงเรียนของสังคม ไม่ใช่ของครอบครัวเรา แม้จะเริ่มมาจากโรงเรียนทอสี แต่ก็เป็นคนละส่วนกัน ทอสี คือโรงเรียนเอกชนระดับอนุบาลถึงประถม แต่ปัญญาประทีปเป็นโรงเรียนระดับมัธยมของมูลนิธิ ซึ่งไม่แสวงหาผลกำไร แต่การทำมันก็ยากตรงที่จะต้องไปเหี่ยวหาปัจจัยจากที่โน่นที่นี้ ต้องพยายามชักชวนผู้ที่ต้องการจะทำบุญด้วยการสนับสนุนการศึกษามาช่วยกัน

ที่นี้ขอย้อนกลับไปที่ว่าตั้งแต่ลูกยังเด็กประมาณเกือบ ๒๐ ปีมาแล้ว เราอยากให้ลูกมีกิจกรรมทำ เราก็ทำการราชเชล ซึ่งสมัย

ก่อนไม่มีใครทำอะไรเลย เราก็ให้เด็ก ๆ ทำกันขึ้นมา เขาก็ไปเอาของจากบ้านตัวเองมา ทุกคนมาช่วยขาย มาติดราคา ก็ประสบความสำเร็จ ได้เงินมาสามแสนกว่าบาท แบ่งเป็น ๓ ส่วน นำไปบริจาคให้โรงพยาบาล เด็กกำพร้า และถวายวัด ตอนหลังโรงเรียนทอสีก็ทำมาเป็นระยะ ๆ แต่จัดเป็นการภายใน เพราะได้ใช้ของให้เกิดประโยชน์สูงสุด คือเอาของที่มีมาแบ่งปันกัน บางคนมีมากเกินไปก็เอามาทำประโยชน์ เงินที่ได้ก็เอาไปทำบุญทั้งหมด คนมาซื้อก็ได้ซื้อของถูก

พอดีเมื่อปีที่แล้ว เราไปส่งจอบหวน ลูกของครูอ่อน ไปเรียนปริญญาโทที่อังกฤษ เราไปเดินที่ Putney high street เห็นมีร้านของมูลนิธิต่าง ๆ เช่น มูลนิธิโรคหัวใจ มูลนิธิเด็กพิการต่าง ๆ เต็มถนนเลย ประมาณ ๕-๖ ร้าน คุณอ่อนก็เลยเกิดไอเดียขึ้นมา

ไอเดียที่ว่านี่ก็คือการก่อตั้งร้าน “กุศลกำลังสาม” ให้เป็นร้านจำหน่ายสินค้าทั้งของใหม่และของมือสองที่ยังอยู่สภาพดี เพื่อนำรายได้จากการจำหน่ายสินค้าโดยไม่หักค่าใช้จ่ายใดๆ ไปสนับสนุนการก่อสร้างและการดำเนินงานของโรงเรียนปัญญาประทีป โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาให้เป็นโรงเรียนต้นแบบโดยใช้พุทธปัญญาเป็นหลักในการทำการการศึกษา”

คุณครูอ่อนกล่าวถึงแนวคิดดังกล่าวว่า

“การทำบุญ คนส่วนใหญ่ก็คิดว่าจะต้องไปทำบุญกับวัด โรงพยาบาล เด็กยากจน เด็กตาบอด แต่ดิฉันคิดว่าการทำบุญด้านการศึกษาพุทธปัญญา เป็นการสร้างเหตุที่ดีงามและถูกต้อง ให้เด็กมี

ความเข้าใจในชีวิตที่ถูกต้อง ดิฉันถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมากและเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ หากเด็กไม่ได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง จะเป็นการสร้างปัญหากับการใช้ชีวิตของเขาในอนาคต เกิดการแก่งแย่งชิงดีกัน เกิดความไม่สามัคคี เกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวก เกิดความเชื่อผิดๆ เกิดโรคภัยไข้เจ็บที่เป็นผลจากใช้ชีวิตไม่ถูกต้อง

ดิฉันคิดว่าการศึกษาพุทธปัญญาจะช่วยเยาวชนและสังคมได้มาก การได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง จะทำให้เรารู้จักตัวเอง แต่การรู้จักตัวเองนี้ก็สำคัญมากเพราะการเข้าใจชีวิตของตัวเองก็จะทำให้เราเข้าใจชีวิตของผู้อื่นด้วย จะเห็นว่าคนจำนวนมากรู้หลายๆ เรื่องแต่ไม่รู้เรื่องตัวเอง ซึ่งทำให้เป็นทุกข์ เมื่อเป็นทุกข์ เราก็แผ่ขยายความทุกข์นั้นให้แก่คนรอบข้าง เพราะฉะนั้นถ้าเราให้การศึกษาที่ถูกต้อง เรารู้จักตัวเอง เรามีความสุข สุขง่าย ทุกข์ยาก ในขณะที่เดียวกันเป็นผู้ที่มีความใฝ่รู้ เป็นนักศึกษาตลอดชีวิต ดิฉันคิดว่านี่คือเยาวชนของประเทศที่เราต้องการไม่ใช่หรือ เราไม่ได้มุ่งหวังว่าเขาจะต้องจบการศึกษาแล้วทำงานที่ดีที่สุด ได้เงินเดือนมากที่สุด แล้วถามว่านั่นทำให้เขามีความสุขในชีวิตหรือเปล่า จริงๆ ทุกคนต้องการความสุข เราก็พยายามกระเสือกกระสนหามัน แต่เรามีความสุขจริงๆ หรือเปล่า ดิฉันเห็นหลายคนที่มีฐานะ แต่เขายังต้องพึ่งยานอนหลับ ป่วยเป็นโรคเยอะแยะมากมาย แล้วมันคุ้มค่ากันหรือ

การศึกษาแนวพุทธปัญญาไม่ได้หมายความว่าให้พอใจแค่ในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่แล้ว และไม่มีแรงขับในการพัฒนาชีวิตตัวเองให้ดีขึ้น นั่นไม่ใช่การศึกษาพุทธปัญญา การศึกษาพุทธปัญญาที่แท้ ต้อง

มีความใฝ่รู้ ใฝ่ดีและใฝ่ที่จะทำในสิ่งที่ดีงามถูกต้องและทำให้ดีที่สุด ไม่ใช่คนที่สมถะเสียจนไม่ต้องการที่จะพัฒนาอะไร

ก็เลยคิดว่าเราจะทำตรงนี้ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากๆ ในการสร้างคน แต่เราก็ต้องการทุนทรัพย์ ร้านกุศลกำลังสามก็เป็นทางที่ช่วยให้เรามีรายได้เข้ามาเพื่อสนับสนุนโรงเรียนปัญญาประทีป ก็เลยคุยกับพี่สาว (คุณศรีวรา) พี่สาวก็บอกว่าสนับสนุนเต็มที่ ให้ไปใช้พื้นที่ที่ตึกชาญอิสสระ”

ศรีวรา : “น้องเสนอ พี่สนอง (หัวเราะ) เพราะกลุ่มบริษัทชาญอิสสระฯ ก็มีแนวคิดเรื่องการช่วยเหลือสังคมอยู่แล้ว เราก็เห็นว่าทางที่จะช่วยเหลือสังคมในเรื่องอนาคตของชาติคือการช่วยเรื่องการศึกษา ที่ผ่านมามีเราช่วยสนับสนุนมูลนิธิปัญญาประทีปอยู่แล้ว พอดีน้องอ้อมมีไอเดียเรื่องนี้ ก็เลยพร้อมสนับสนุนด้วยการให้พื้นที่ในอาคารชาญอิสสระฯ เป็นร้านถาวร ให้ชื่อว่า **“ร้านกุศลกำลังสาม”** หมายถึง

กุศลที่ ๑ ผู้ให้ได้ทำทาน ได้ขัดเกลาความตระหนี่ของตัวเอง ความยึดติดวัตถุสิ่งของ เปิดดูมาเห็นของที่ ๓ ปีแล้วยังไม่ได้ใช้เลย ก็สละเออะ ให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น ตัวเองได้ขัดเกลา ของก็ไม่ต้องอยู่รกรับาน

กุศลที่ ๒ ผู้ซื้อ ได้มาซื้อของดีราคาถูก นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์เต็มที่ ถ้าผู้ซื้อคิดแต่ว่าจะซื้อของใหม่ มันก็เบียดเบียนทรัพยากรของโลกมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าผู้ซื้อรู้จักใช้ของมือสองก็ถือเป็นการขัดเกลาจิตใจเราอีกแบบหนึ่ง รู้จักสมถะ และช่วยโลกใบนี้ด้วย

กุศลที่ ๓ ให้แก่สังคม คือนำรายได้ทั้งหมด โดยไม่มีการหักค่าใช้จ่ายใดๆ ไปช่วยสร้างโรงเรียนปัญญาประทีป ด้วยการส่งเสริมการศึกษาวิถีพุทธแบบเต็มร้อย อันนี้เป็นหนทางแก้ไขปัญหาสังคมโดยตรง อีกเรื่องหนึ่งคือทรัพยากรของโลกถูกใช้อย่างฟุ่มเฟือยและมหาศาลโดยไม่จำเป็น เราอยากให้คนมีจิตสำนึกตรงนี้ ให้ใช้ทรัพยากรของโลกอย่างคุ้มค่ามากที่สุด ของที่เราไม่ใช้แล้วเราก็เอาไปให้คนอื่นใช้ ของนั้นก็ใช้ได้ใช้อย่างเต็มคุณค่าของมัน เราคิดว่าสิ่งนี้จะได้ประโยชน์และเป็นประโยชน์ต่อลูกหลานในอนาคต จึงเรียกว่า กุศลกำลังสาม

นอกจากนี้ พนักงานบริษัทของเรา ก็มาทำหน้าที่อาสาสมัครช่วยขายสินค้าในเวลาพักกลางวันด้วย ร้านกุศลกำลังสามอยู่ที่นี้ ก็ทำให้พวกเราได้มีจิตสำนึกที่เป็นบุญเป็นกุศลอยู่เสมอ”

มูลนิธิปัญญาประทีป

มูลนิธิปัญญาประทีปเป็นองค์กรสาธารณประโยชน์ จัดตั้งโดยคณะผู้บริหาร ครูอาจารย์และผู้ปกครองโรงเรียนทอสี ได้รับการจดทะเบียนจากกระทรวงมหาดไทย เลขทะเบียนที่ กท. ๑๔๐๕ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑

- พระอาจารย์ชยสาโร ภิกขุ เป็นองค์ประธานที่ปรึกษา
- รศ. นพ. ปรีดา ทัศนประดิษฐ์ เป็นประธานคณะกรรมการบริหาร
- นางบุปผาสวัสดิ์ รัชชตาตะนันท์ (ครูอ้อน) ผู้อำนวยการโรงเรียนทอสี เป็นเลขาธิการมูลนิธิ

มีวัตถุประสงค์สนับสนุนการศึกษาพหุปัญญา การเผยแพร่สื่อธรรมะและการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับหลักการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

มูลนิธิ เป็นเจ้าของโรงเรียนปัญญาประทีป ซึ่งก่อตั้งเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๖๒ หมู่ ๑๒ บ้านหนองน้อย ต.ปากช่อง อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา ๓๐๑๓๐

สถานที่ตั้งมูลนิธิปัญญาประทีป

๑๐๒๓/๔๗ ซอยปรีดีพิงมยงค์ ๔๑ สุขุมวิท ๗๑

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา

กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๗๑๓-๓๖๗๔, ๐๘-๘๐๑๐-๖๔๘๘

www.panyaprateep.org

รศ. นพ. ปรีดา ทัศนประดิษฐ์
ประธานมูลนิธิ

รายละเอียดสถานที่รับบริจาค และเบอร์ติดต่อผู้ประสานงาน

• โรงเรียนทอสี

เลขที่ ๑๐๒๓/๔๖ ซอยปรีดีพนมยงค์ ๔๑ สุขุมวิท ๗๑ แขวงคลองตันเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๗๑๓-๐๒๖๐-๑ ต่อ ๑๐๑ หรือ ๑๐๒ ฝ่ายธุรการ

• บริษัท ชาญอิสสระ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)

เลขที่ ๒๙๒๒/๒๐๐ อาคารชาญอิสสระทาวเวอร์ II ชั้น ๑๐ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๓๐๘-๒๐๒๐ คุณปองสม เรืองสวัสดิพิงค์ หรือ คุณวิมลวรรณ เนื่องนอง

• ร้านกุศลกำลังสาม

เลขที่ ๒๙๒๒/๑ อาคารชาญอิสสระทาวเวอร์ II ชั้น ๒ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๑๐
โทรศัพท์ ๐๘-๘๐๑๐-๖๔๘๘ หรือ ๐๘-๙๕๑๐-๐๓๓๙ คุณภัศราภา สรรพพิตร
www.kusol3.com และ www.facebook.com/kusol3.org

• หากท่านต้องการบริจาคทรัพย์

สามารถโอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ “โรงเรียนปัญญาประทีป”
ธนาคารกสิกรไทย สาขาสุขุมวิท ๗๑ เลขที่บัญชี ๙๗๑-๒-๐๘๔๑๐-๐

สนับสนุนโดย

- โรงเรียนทอสี
- มูลนิธิปัญญาประทีป
- บริษัท ชาญอิสสระ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)
- นิติบุคคลอาคารชุด ชาญอิสสระทาวเวอร์ II

